

okrog. Ta pride tako čisto v tekočo vodo; okuženo vodo pijejo na drugem mestu svinje in zbolijo. Raznese se bolezen tudi pri trženju s svinjami.

Kal bolezní povzroči vidne znake v prilično sedmih dneh, to se pravi: svinja je lahko že okužena, a še ni videti bolna in se proda navidezno zdrava. Čez par dni v novem dvorcu vidno zboli in okuži tam se nahajajoče svinje.

Previdnost zahteva torej, da imam kupljeno svinjo vsaj teden dni posebej zaprto in jo opazujem, predno jo dam k drugim v hlev. To pravilo bi se moralo izvajati sploh pri vseh nakupljenih živalih.

Primer, kako se lahko razširi bolezen: Neki posestnik je moral zaklati na rudečici zbolele svinje. Dal je od teh nekaj mesa svojima sosedoma. Tam so ga umivali, vodo pa so zlili neprekuhanó k pomijam. Čez teden dni so obema posestnikoma zbolele in poginile vse svinje.

Prenese se kal bolezní tudi na ta način, da gre kdo z neočiščenimi nogami ali obutalom iz hleva obolelih svinj k zdravim, da krmi bolne in zdrave iz iste posode ali v istem koritu. Seveda ni, da bi se moralo to zmirom zgoditi, a večinoma je tako.

Kaj je storiti, če zboli svinja na sumljivi bolezní? — Prvo je, da bolno ločiš od zdravih tako, da ne pridejo popolnoma nič v dotiko. Bolne naj ne krmi ista oseba, kakor zdrave. K bolnim naj ne hodi po nepotrebnem drugi, kakor oni, ki jih krmi. Najnevarnejše je, da hodijo iz radovednosti tuje osebe bolne prasce gledat in tako si lahko занесеjo bolezen v svoje svinjake. Ta radovednost je zelo draga. Zatorej pravilo: ne hodi k bolni živini, zlasti če je opravičen sum kuge. Če je rudečica, kar itak že ve kolikor toliko vsaka gospodinja, je vsakovrstno zdravljenje in zalivanje s sredstvi, ki jih svetuje ta ali ona ženska, brezpredmetno. Prvo, kar je, naj se skuša zmanjšati vročiča in za to je polivanje z mrzlo vodo edino na mestu; dobra je tudi ilovica z jesihoim, s čimer naj se celo telo pomaže; ko se posuši, naj se to ponovi. Glavno pa je zdravilno cepljenje. Tu ne pridejo v poštev tiste krone, ki jih stane cepljenje, ker ne gre toliko za eno bolno svinjo, ampak za vse. Zbolijo lahko svinje vsake starosti, zlasti pa v starosti nad 3 mesece.

Če je treba obolelo svinjo zaklati, se mora posebno previdno ravnati z mesom. Voda, ki je bila z mesom v dotiki, se mora skrbno spraviti na mesta, kamor ne pridejo zdrave svinje. Najbolje jo je zlití v globoke jame, ki naj se še polijejo z apneno raztoplino. Crknjene živali naj se dajo konjedercu.

Po kužnem zakonu je vsakdo dolžan bolezen javiti pristojni občini ali živinozdravniku. Po tem zakonu se proglasi zapor čez svinjake, to se pravi, da ne sme nobena svinja iz dvorca in nobena v dvorec. Seveda je to vse le radi tega, da se bolezen ne raznese. Zapor traja navadno 14 dni računano od časa, ko je zadnja bolna svinja bila pobita ali je poginila. Meso ubitih živali se mora dati v 25% solno raztoplino v kosih, ki niso težji od pol kilograma; v njej naj ostane najmanj tri tedne. Sploh merijo predpisi na to, da se bolezen ne more raznesti, oziroma da se kali uničijo. Pač pa lahko dovoli okrajna politična oblast, da se iz zaprtih dvorcev dajo svinje v zakol v javnih klavnicah tekom 3 dni oziroma nalezjenja sumnjive tekom 8 dni. Prestopkov zoper zapor, oziroma kužni zakon za živali se je varovati, ker so kazni visoke.

Najbolj nevaren čas za rudečico je toplo poletje, zlasti pa za razširjanje bolezní, ker so svinje na skupnih pašnikih, kjer se lahko okuži pašnik in živali druga od druge. Pospešuje razvoj bolezní tudi okolnost, da se mnogokrat izvrši razkužba zelo površano. Razkužba je ono delo, s katerim se kali bolezní uničijo. V to služijo različna sredstva; najbolje in tudi najcenejše je apno v sveži raztoplini. Pobeliti se pa mora vse, kar je bilo v dotiki z bolno svinjo, zlasti gnoj in nastilja ter notranjščina hleva. Tu pa tam se vidi hleve lepo pobeljene zunaj na vratih

in vekah, kar ni tako važno, kakor pa notranjščina. Našel sem celo slučaje, da se je sploh pobelilo le zunaj a znotraj nič. Potem se ni čuditi, če takoj, ko se postavi v take hleve zdrava žival, ta zopet zboli. Izgovor, da je bolezen v hlevu, velja pač deloma, ker se ta bolezen oziroma vzroki odpravijo le z dobrim razkuženjem.

Mnogo nevarnejša pa je svinjska kuga, ki se je k nam zanesla večjidel s Hrvatskega. Svinje, oziroma prasce za pleme s Hrvatskega kupovati, odsvetujem vsakemu odločno.

Predvsem pa velja seveda pravilo, da je boljše varovati živali bolezní, kakor pa jih zdraviti. Tu je predvsem potrebna stroga snaga. Hleve je treba večkrat pobeliti z apnom, korista pred in po krmiljenju čistiti, zlasti pa poleti. Vročina pospešuje razvoj nebrojnih bacilov, ki lahko povzročajo tudi druge bolezni.

Nekaj o davkih in cenah pridelkov v preteklosti.

Dandanes, ko imamo železnice, pošto, brzojav in celo telefon, ni svet nikjer več z deskami zabit. Morali bi tudi mi Slovenci naglih korakov napredovati. Pa naglega napredovanja ni nikjer opazovati med nami, dasi bi to bilo sedaj po vojni za nas potrebno in koristno. Toda naglo bi radi odpravili vse davke, ako bi bilo mogoče in tudi vojaško službo. Davke plačevati ni prijetno, pa mora biti. Saj vendar ni mogla dozdej nobena stara ali nova, nobena velika ali mala država odpraviti davkov in vojaštva. Mora biti in zato je treba trpeti in prenašati! Tudi v Jugoslaviji! V knjigah čitamoo tem kar je bilo. Tako izvemo, da so kmetski žulji že leta 1718 plačevali v krajih današnje Jugoslavije cesarski in deželni davek. Že takrat je obstala cela vrsta raznih davkov. Imeli so cesarski davek ali kontribucijo. Bil je za vse kmetije jednako velik, naj, go bile dobre ali slabe. Pobirali so ta davek za pokrivanje državnih potrebščin.

Od leta 1608 naprej se je plačeval hišni goldinar ali nova naklada, jednako visok za vse kmetije. To je bil drugi davek.

Tretji davek se je imenoval štibra; bil je deželni davek. Četrty je bil zemljiški davek; pobiral se je posebno visok od mlinov.

Peti davek je bila robotovina. Z njim so se odkupovali od tlake. Poznali pa so tudi desetino. Robotovina pa je bila najvišji davek med vsemi.

Kaki pa so bili takrat dohodki za pridelke? Za navadno kokoš je kmet dobil leta 1725 4 krajcarje, za pitano 7 kr.; za raco ali kopuna se je plačalo 10 kr., za prašička 5 kr., za kozlička 24., za 15 rakov 14 kr., 20 jajec je stalo 4 kr. Draginja takrat ni vladala na trgu. Kmet ni mogel obogateti. Pa davki so bili vseeno in so se morali plačevati. Dandanes pa ima vsak pridelek visoko ceno, vse se lahko proda. Tedaj mora tudi država dobiti od nas česar potrebuje, davek in državno posojilo!

Zakaj bodi izvoz vina prost? Ptujski okraj pridelal, ako je leto ugodno, precej vina. Pridelek se ne mora in ne sme porabiti doma in v deželi, ker bi se potrata in pijančevanje med ljudstvom še bolj razširilo; vinogradnik mora vsak skupiti za vinski pridelek tudi gotov denar. Pred vojno so vinogradi slabo nosili. Vinske cene so bile tako nizke, da se večjidel niti stroški obdelovanja niso pokrili. Obnovitev vinogradov je stala dosti truda in stroškov. Med tem pa posestnik ni imel več let prav nobenih dohodkov. Vinogradniki so se zadolžili pri deželi in pri državi, pa tudi povsod drugod, kjer so mogli dobiti kredit. Ako bi vojna ne bila zvišala cene tudi vinu, propasti bi moralo vse vinogradništvo. Teh boljših cen pa nekateri sloji vinogradnikom ne privoščijo. To so tisti sloji, kateri nočejo razumeti položaja vinogradništva pred vojno, in kateri nočejo upoštevati zvišanja vseh stroškov predelovanja in cen vseh potrebščin, kakor galice, kolja, škropilnic itd. Ti sloji zahtevajo znižanje cen za se, ne glede na to,

da ne padejo cene drugim pridelkom in izdelkom. Ti sloji so tudi za to, da se izvoz vina zabrani. Ta zahteva pa je spametna in kritična ob enem.

Ves vinski pridelek doma popiti, to ni mogoče, to ne sme biti. Haložani kot glavni pridelovalci vina, so tudi njega največji častilci. Pa tudi oni čutijo potrebo, da se dobi denar za vino, da gre vino iz kleti, iz dežele v svet! Haložani, kakor vsi drugi vinogradniki tedaj zahtevajo nujno, da vlada dovoli prost izvoz vina na vse strani, da odpravi vse omejitve izvoza. Frankov, lir in tudi dinarjev za vino ne moremo skupiti Slovenci. Tedaj nam privoščite vsaj stare krone, dasi so manj vredne. Danes še kurzirajo; kupi se zanje še razno blago, tudi delavci, če tudi je treba šteti povsodi dosti kron!

Bankovci izven prometa. „Jugoslavija“: Glasom dopisa jugoslovanskega zastopništva na Dunaju je avstro-ogrška banka potegnila iz prometa bankovce po 25 in 200 K, emisija 27. okt. 1918. Dasi ti bankovci niso bili v naši državi nikdar priznani, se opozarja, da tudi avstro-ogrška banka ne sprejema več označenih bankovcev v plačilo, temveč le v zameno do omejenega roka. Kdor bi utegnil imeti še kake take bankovce, naj jih čimprej zamenja pri podružnici avstro-ogrške banke.

Denar za seno in slamo. Med ljudstvom se širijo govoriče, da je denar za seno in slamo, ki se je rekvirirala pod prejšnjo vlado, a se še ni izplačala, že baje pri okrajnem glavarstvu, pa da se ne izda prizadetim strankam. To je popolnoma prazno in neosnovano govoričenje, ki ima namen, da bega ljudi in seje nezadovoljnost. Opozarjamo interese na 5. št. našega lista, kjer smo priobčili oglas Zadrúžne zveze v Celju kot SHS poslovalnice za krmila v Celju; ta oglas je edino merodajen in se bo izvedlo vse tako, kakor pravi. Vsaka druga domneva ali trditev je neosnovana in neresnična.

Sejmi bodo v kratkem, najbrž že naslednji teden vsi odprti. Svinjski sejmi v Ptuj se vrše kakor poprej ob sredah; kedaj bodo goveji in konjski, se bode pravočasno naznanilo.

Državno posojilo in zaprte blagajne denarnih zavodov. Po vladni naredbi banke in drugi denarni zavodi ne smejo izplačevati večjih vlog in izdajati večjih posojil. Vsled tega je manjšim zavodom, občinam in posameznikom nemogoče vplačati državno posojilo. Nujno potrebno je, da vlada vsaj v namen državnega posojila denarnim zavodom dovoli izplačevanje.

Dopisi.

Slovenski napisi v Ptuj. Pojasnilo. Mestni sosvet je sklenil, da se naredijo slovenski ulični in družni javni napisi. Na gimnaziji, na dijaškem in dekliskem domu so se izobesili začasno napisi iz lepenke, odstranitev starih napisov in nadomestitev z novimi povzročá precej dela se bo izvršilo v počitnicah obenem s stavbinskimi izpremembami, ki so potrebne za nameravano in višjemu šolskemu svetu predlagano preuredbo ptujskega šolstva.

Obrtno-nadaljevalna šola v Ptuj je končala svoje šolsko leto v začetku meseca maja. V jeseni se otvori slovenska obrtno nadaljevalna šola, kar je edino pravilno, ker so vsi obrtni vajenci Slovenci ali Hrvati. Čisto nemška je še **trgovska šola**; vzdržuje jo gremij ptujskih trgovcev. Upravnemu odboru se niti v izpremenjenih političnih razmerah ni zdelo potrebno, da bi uvedel slovenščino vsaj kot učni predmet.

Nesreča v Ptuj. V četrtek, dne 22. t. m. sta našla dva devet-letna fanta pod imenom Miroslav Perscha in Tone Kasper pri dominikanski vojašnici na tleh minski užigalec. Iz radovednosti sta ga nesla domu v mestno kopalnišče; tam sta ga hotela razbiti. Naenkrat eksplodira nevarni užigalec in rani oba smrtno-nevarno. Eden je dobil težke poškodbe na trebuhu, drugi pa na prsih in licu. Pri-

peljali so oba nesrečna otroka v tukajšnje vojaško bolnišnico. Stariši pazite na deco.

Alkohol. To je najhujši sovražnik ljudstva. Pijan človek ne ve, kaj dela. To smo zopet čutili v noči od torca na sredo, ko so pijani vojaki razgrajali po ptujskih ulicah. Človek, ki po dnevu težko dela, si želi po noči miru in počitka. Tega pa tisto noč ni bilo. Hudega se ni zgodilo nič razun, da so pijanci razmetali in vničili nedolžne oleandre in druge rastline pred Osterbergerjem. Kje je bil inšpekcijski častnik tisto noč? Vse dobro misleče pozivamo na odločen boj proti pijančevanju, ki nam prinaša toliko nesreče. Najboljše sredstvo v tem boju so izobraževalna, pevka, in telovadna društva, ki dajejo ljudstvu plemenitega razvedrila. Duhovništvo, učiteljstvo in vse izobraženstvo naj pomaga, da rešimo narod kuge pijančevanja!

Trafike v Ptuju. Pri naši znani brezbriznosti je prav lahko mogoče, da se posreči Nemcem v Ptuju obdržati trafike, ki so dozdej v njihovih rokah. Reflektantje, pobrigajte se pravočasno za stvar. Opozorjamo na tozadnji oglas v današnjem listu.

V Majšpergu imamo še enega bradača, ki se nikakor ne more privaditi na pošteno življenje. Na videz je prijazen Jugoslaviji, na tihem pa rovari proti njej, kjer le more. Še župana bi rad spravil v nesrečo. Svetujemo mu, da naj bo pohleven, sicer bo šel na letovišče; in tudi naj ne išče tam svojega nasprotnika, kjer ga navadno išče. Drugič pridem z imenom.

Cirkovce na Dr. p. Pred kratkim sem se oglasil pri gospodu Beraniču radi kupčije. Na mizi vidim vaš priljubljeni list in počnem čitati dopis iz Cirkovec. Kar začujem glasno kričanje: Auf, auf, paglavec, ali si gluhi? Čez nekaj minut mu sledi drug, še glasnejši krik: „Auf Bismark!“ Na moje začudeno vprašanje, kdo kriči, dobim odgovor, da ste to dve duhteči cvetki cirkovških nemčurjev na Korzetovem kegljišču in da kričita nad fantom, postavljačem kegljev, ki pa seveda ne razume njih blažene nemščine. Čudno, da ta dva zagriženca še vedno smeta opravljati pri nas službo. Zakaj ne gresta? Kako radi jima preskrbimo potne liste. V nedeljo, 18. maja so priredili Cirkovski nemčurji izlet v Majšperg. Eden gori omenjenih cvetov je voz odklonil, ker se je bal, da ne bi mu vzeli suknje, če bi se vozil z nemčurji. Drugi pa je šel iz strahopetnosti že celo uro prej v Mihovce čakati voza, da bi prevaril Cirkovčane. Kmalu bodo Cirkovce druge kakor so bile. Dotični nemčurji so že poparjeni, kakor smo bili mi med vojno. Tla jim postajajo vroča!

Rače — pribežališče nemčurjev. Iz Rač pri Mariboru čitamo venomer o istih osebah radi njihovega nemčurskega napihovanja; človek bi res mislil, da se sami dajejo v časopis za reklamo; ker čim večkrat se o tej vasi piše, tem več prihaja tu sem takih protidržavljanov n. pr. odpuščeni poštarji, učitelji in v zadnjem času tudi železniški uradniki. Ne vemo, ali ravno do sem dospel „penzija“ od Nemske Avstrije za nje, ali kako. Ti gospodje imajo lepo stališče pri nas. Gospod Bothe nekdanji nadpoštar ima 2 hiši, njegova sosedna Müschl, ki zavpije „živijo“, če ji kdo odkupi četrt litra žganja in ki ima gostilno brez napisa, sprejema te ljudi v stranskih kotih svoje hiše kjer se po cele noči zabavajo, kakor bi bili v Gradcu „Kazino“. Oblast je zaprla gostilniško obrt Slovenca Franca Lašica, ker baje ni imel obrti v pravem času prijavljene. Ker je imela gostilna napis „K Jugoslovanu“, je ta slučaj nemčurčkom v največje veselje češ, Jugoslavija zapira jugoslovanske gostilne, ker pridejo Nemci. Kar nas je Slovencev, zahtevamo, da se tudi pri nas pošteno pomete in da se Rače kot slovenska vas korenito izčisti; in to pa čim prej, ker te zalege ni več mogoče prenašati. Ti ljudje nam kvarijo kmete. Ti so že popolnoma boljševiških misli, kakor Peitler, po domače Škof Zrnko, Jeglitsch Jerga, Kmetič, po domače Petek. Ti še vedno pravijo „Srba pa ne“ in po svoji nemčurski pameti ne poznajo „prekega soda“. Zahte-

vamo policijo in policijskih agentov, ki bodo ravno pri nas imeli dosti dela, da takim ljudem jezike zavežejo in jih spravijo kamor spadajo, k Viljemu ali za par dni na kašo v Maribor.

Sv. Martin pri Vurbergu. Drava je za naša polja velika nevarnost. Odnáša nam leto za letom najlepše kose naše rodovitne zemlje. Stara avstrijska vlada je tu pa tam pričela z regulacijo. Škoda, da dela ni izvršila. Pred Vurbergom se je del obrežja že reguliral. Voda je „biro“ zopet porušila. Imamo pa že pripravljeno kamenje, da se razdejanj nasip zopet popravi. Prosili smo že na vse strani za pomoč. Že prosinca t. l. smo vložili prošnjo tudi na okrajnem glavarstvu v Ptuju. Pa ta prošnja spi do danes mirno spanje v registraturi. Ali ni nikogar, ki bi jo prebudil? Če se to kmalu ne zgodi, bo zopet splavalo 30 oralov zemlje po Dravi. Kličemo oblast, da se sama o tej nevarnosti prepriča.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Tudi k nam so prišli znani nemški letaki z napisom „Dragi narodnjaki“. Naših ljudi se sladke besede nemškega volka v ovčji obleki ne primejo. Vsi smo siti grozne vojske in si želimo miru, katerega bi lahko vzivali že več ko pol leta, pa nemška nenasitnost tega ne dopusti. Čudno je le, da je največ teh letakov prišlo v občine, ki so nekdanj imele največ štajercijancev. Imamo opravičen sum, da niso prišli tja samo po nemškem letalcu, ki ne more vedeti za vsakega nemškutarja, ampak da so se vtihotapili po nemčurskih zaupnikih. Vobče cvete tihotapstvo z živili ob meji proti Nemški Avstriji. Pohlepnost po denarju goni ljudi v smrtno nevarnost. — Pa to so le redki posamezniki, vsi drugi pridno delamo na polju in vinogradih. Veselimo se, da je naša lepa zemlja res naša, posebno zadovoljstvo pa nas navdaja, da je nadzorstvo čez nemška veleposvestva v našem okraju izročeno domačim kmetovalcem.

Pragersko. Tukajšnji vojni dobavitelj za seno in vojni dobičkar Rasborschegg, strasten sovražnik Slovencev, toda prijatelj njih denarja, se je ustrelil, ker mu je davčna oblast predpisala 40.000 kron davka. Ali ne bi mu sledil še kdo?

Središče. Dr. E. Wenigerholz, nekdanji koncipijent pri dr. Plachkiju, po Linhartu urednik „Štajerca“, strupen zagriženec, je izgnan s svojo rodbino iz Jugoslavije. Hvala Bogu! Drugi pridejo na vrsto. Kakor čujemo, se je dr. Plachki proti tej odredbi pritožil. Pa menda ne ka-li, da se bo njegovi pritožbi ugodilo?

Vurberg. Pri nas se trumoma pojavljajo štirinožni boljševiki, lišičja zalega, ki ubogemu viničarju v enem dnevu napravi po sto kron škode. Ker nam grajščina ne mara škode povrniti, prosimo našega skrbnega župana, da se pobriga za naše kočarje in viničarje. Oče župan, pero v roko! In pa puško v dlan in ne bodi zaspan!

Opomba uredništva: Po lovskem zakonu žalibog posestnik nima pravice zahtevati povračila škode, ki mu jo napravijo lisice in druge roparice. Torej — samopomoč!

Postajališče Hajdin-Breg se bo začelo v najkrajšem času graditi. Občine so do sedaj že vložile za zgradbo okroglo 25.000 K. Primanjkuje še 5000—6000 K. Kakor hitro bo še ta ostanek zbran, se z delom prične. Pozivljamo vse one prizadete občine in kroge, ki se do sedaj še niso odzvali, da nemudoma pošljejo svoje prispevek pripravljalnemu odboru v roke g. dr. Ivana Fermevc-a, odvetnika v Ptuju.

Iz Središča. Kakor povsod v našem okraju, tako so bili tudi v Središču ob izbruhu vojne leta 1914 pridno na delu obrekovalci in denuncijanti. Vsak pošten Slovenec je bil označen kot veleizdajalec. Bivši župan Šinko in odborniki občine v Središču bi vedeli v tem pogledu marsikaj zanimivega povedati. Povsem naravno je, da se hočemo sedaj v svobodni Jugoslaviji otresti onih ljudi, ki so bili pred vojno tako vneti Avstrijci. Kdor je bil v resnici denuncijant, ta spada na sramotni kamen. Treba je pa previdnosti, da se ne

zgodí komu krivica. Občinski odbor v Središču sumniči tudi odbornika g. Z. denuncijanstva. V svoji seji dne 13. 4. t. l., pri kateri je bil imenovan bivši župan Šinko za župana-starosta, se je temu odborniku zajedno izrekla nezaupnica, češ, da je kriv svoječasnega pregajanja slovenskih članov občinskega odbora. Nečemo braniti odbornika Z., ki je bil obdarjen z nezaupnico. Mislimo pa, da občinski odbor vendar ni imel pravice izraziti nezaupnico. Le volilci občinskega odbornika bi imeli po našem mnenju to pravico. G. Z. je izbral edino pravilno pot. Vložil je tožbo proti občinskemu odboru radi razžaljenja časti. Kazensko postopanje bo dognalo, ali je obdolžitev resnična. Kakor slišimo, je pri prvi obravnavi občinski odbor nastopil dokaz resnice. Tako se bo tudi ta stvar končno pojasnila. Razburjala je že dosti dolgo duhove v Središču. O izidu kazenskega postopanja bomo poročali.

S Pragerskega. Tudi pri nas na Pragerskem bi potrebovali koga, da nam pomete germanskega duha, ki ga je pri nas še več ko preveč. Treba bi bilo razdreti par gnezd, v prvi vrsti gostilno L. in R. znanih vojnih dobičkarjev. Pri njih se shajajo Germani in vinjeni popevajo nemčurske pesmi. Če pa pride tuj gost, mu iz bojazni, da bi se ne opil, natakarica nalije pol vode, pol vina, seveda za isto ceno.

Da ne pozabim omeniti naše trafike na postaji. Ima sicer že slovenski napis, toda če kdo praša po tobaku, ki mu je odmerjen, dobi navadno nemški odgovor: „Hab' nichts! Kommen Sie morgen“. In tako sleherni dan. Pa mislimo, da bomo kmalu dobili v trafiko drugo osebo za prodajalko, ki bo nam Slovincem bolj naklonjena. Odkar imamo novega slovenskega gostilničarja na postaji, so se tudi pri L. cene nekoliko znižale, bodisi pri vinu, bodisi pri mesu.

Nekdanji nadučitelj Petschauer, na prejšnji nemški šoli, pristen German, doma iz savinjske doline, se je ta teden izselil v blaženo Avstrijo, a ne daleč od meje; kajti še zmirom sanja, da se vrne na Pragersko, češ, saj bo cela Sp. Štajerska pripadla Nemški Avstriji.

Sedaj se tudi pri nas mladina poučuje v slovenskem jeziku, kjer so se prej otroci slovenskih starišev učili samo v nemškem duhu. Imamo vrlega učitelja, ki prav pridno poučuje otroke v materinščini; otroci imajo veliko veselje do šole.

Slovinci in Slovenke ptujkega okraja. Zahajajte samo v slovenske gostilne in kupujte le pri slovenskih trgovcih. Tam boste našli prijazno postrežbo in dobili dobro blago. Ko se bode trgovina razširila in bodo naši trgovci dobili vse blago, tedaj vam bodo z vsem postregli in po zmernih cenah. Za ta čas pa potrpite, saj ne bo treba več dolgo čakati. Nemčurskih trgovcev in gostilen pa se izogibajte, ker ti niso imeli prej in še sedaj nimajo srca za vas. Če pa že greste v nemčursko trgovino ali gostilno, zahtevajte pa povsod slovensko in govorite samo v slovenskem jeziku. Kakor pa rečeno, bolje je, če tja sploh ne greste. Držite se gesla: Svoji k svojim!

Politične vesti.

Belgrad, 29. maja. Iz Bukarešte poročajo: V nedeljo je bila tukaj pred gledališčem javna skupščina. Opoldne je prišlo pred naše poslaništvo 40 vojakov z enim častnikom in 6 policijskih komisarjev. Poslaništvo, kakor tudi vse sosednje ulice so zastražili vojaki. Na meetingu, ki je bil očitno inspiriran po romunski vladi, je bilo mnogo govornikov, ki so govorili proti Srbiji. Množica je klicala: „Dol s Srbi, ki pozablajo naše pomoči!“ Manjši del manifestantov je prišel pred poslaništvo, toda vojaki so ga odpodili. (LDU.)

Državljanstvo kraljestva SHS. Belgrad, 29. maja. (Izv. por. „Jugoslaviji“.) Ministrski svet je razpravljal o zakonski osnovi glede sprejema tujcev v državljansko zvezo kralje-